

DOPIŠ PRO TEBE

SKANDÁL NA LÉKAŘSKÉ FAKULTĚ

19/76

Na zasedání vybraných expertů na lyonské lékařské fakultě ptal se vedoucí profesor mladého prosektora: » Co jste udělal s tím vaším beznadějným případem? «

» Myslíte asi to děvče s pokročilým tuberkulózním nádorem na levém boku? « řekl mladý učenec. Pak se odmlčel. Celý sál napjatě, mlčky a dychtivě čekal na odpověď. Mladý lékař si odkašlal a řekl: » Ano – když jsem byl se svou učeností u konce, poslal jsem ji do Lourd ... «

» Cože? Jak prosím? Snad nevěříte, že se tímto způsobem vaše pacientka uzdraví? « vybuchl pobouřený profesor, » vždyť se nám vysměje celý lékařský svět! «

Mladý vědátor pokračoval klidně: » Pánové, něco se přece muselo dělat. Sám jsem už nepočítal s úspěchem. Dnes však mohu potvrdit: viděl jsem svoji pacientku ráno – uzdravenou. Je to nepochopitelné, ale je tomu tak. Můžete se o tom sami přesvědčit. «

Několik minut panovalo trapné mlčení. Pak řekl profesor: » Pane, myslím, že je zbytečné dál o tom s vámi hovořit. «

Bubnoval nervózně na desku stolu, potom se téměř slavnostně zvedl, sklonil se nad stolem, opřel se o prsty a pravil: » S takovými myšlenkami v hlavě, Monsieur Carrel ... musím vám –

bohužel – sdělit, že zde nemáte co pohledávat. Ode dneška jsou pro vás brány naší fakulty uzavřeny. «

» Cítíte-li se, pane profesore, tímto případem a mou přítomností ohrožený, půjdu vám raději z cesty. «

Carrel musel universitu opustit. Vsadil svoji beznadějnou kariéru na to, že se od té chvíle vědecky zabýval uzdraveními v Lourdech – podivnými uzdraveními, která věda vysvětlit nedovedla. Roku 1903 doprovázel jako lékařský zplnomocněnec poutnický vlak a byl svědkem dalšího zázraku. Mladá dívka – Marie Ferrand – měla už řadu měsíců tuberkulózní zánět pobříšnice. A kaverny na plicích.

Známý chirurg Bromilloux a další lékař prohlásili, že je akutní nebezpečí smrti. Ale pak – před očima Carrelovým – se tato dívka během minuty úplně uzdravila. Lékaři to nedovedli vysvětlit, ani sám Carrel ne. Znovu ji vyšetřil – a nechápal ... Z náboženského pochybování – tehdy se hlásalo, že se věda musí oprostít od náboženských předsudků – se stal hledajícím a později stále upřímněji věřícím člověkem. Alexis Carrel odešel do USA, stal se badatelem v Rockefellerově ústavu v New Yorku. Pracoval na pěstování živých tkání » in vitro « v souvislosti s výzkumem rakoviny.

Roku 1912 byl vyznamenán Nobelovou cenou za lékařství. Desítiletí studoval pak projevy člověka a výrazy těchto projevů v povolání, práci, okolí, vášni i nemoci. Výsledek? Kniha ČLOVĚK, TVOR NEZNÁMÝ.

V tomto díle píše také o podstatě a působení modlitby: »MODLITBA JE NEJMOCNĚJŠÍ ENERGIE, KTEROU JSME SCHOPNI VYZAŘOVAT.«

V roce 1945 zemřel Carrel jako oběť nacismu.

» Co jsem nejvíc miloval, tomu jsem nejméně rozuměl: své katolické víře! «

SMRTS RUKOU NA KLICE

Když odjížděla v srpnu 1948 Magdaléna Cariniová do Lourd, říkali lékaři: » Jestli se ty uzdravíš, uvěříme. «

V deseti letech dostala těžký zánět pohrudnice a bolesti v páteři. V třinácti kostní tuberkulózu. Pak ležela v různých sanatoriích v aparátu. Při operaci slepého střeva – to už jí bylo osmnáct – zjistil lékař nádorovitý zánět tuberkulózní povahy, který zachvátil

i pobříšnici, a řadu tuberkulózních ložisek. Následovaly srdeční obtíže, zhoubná chudokrevnost a kostní zánět v podobě mokvající hlízy na noze. Příbuzní vozili dívku z jedné kliniky na druhou. Je tedy o její chorobě mnoho lékařských posudků. Dívka byla milá a srdečná, každý ji měl rád. Hluboká zbožnost jí dodávala statečnosti. Lidská pomoc byla marná. Za války chtěla Magdalenina matka poslat dceru do Lourd. Tehdy však vlaky s nemocnými nejezdily. Teprve začátkem roku 1947 – po matčině smrti – se tam dívka vypravila, ale vrátila se v ještě žalostnějším stavu, než odjížděla. Lékař připravil rodinu na brzký konec.

VÍRA HORY PŘENÁŠÍ

V létě si vyprosila Magdalena nový zájezd. Dvacet let byla nemocná, z toho patnáct let ležela v ortopedickém aparátu. Živil ji jen slazenou vodou. Vážila pouhých 29 kg. Cesta byla mučivá, vysoká horečka, v Lourdech silné bolesti. Přesto trvala na tom, že se zúčastní všech pobožností. 15. srpna ji odnesli na nosítkách naposledy k jeskyni. Při druhém desátku růžence pocítila zvláštní bolest u srdce, ale místo záchvatu se jí zmocnila velká radost. Radostný pocit zintenzivnil při průvodu, kdy biskup žehnal nemocné Nejsvětější Svátostí. Nejdříve bolesti – pak nesmírná radost. Tu si uvědomila, že je z d r a v á !

A Ž NA TO PŘIJDOU SAMI...

O svém uzdravení se nikomu nezminila, chtěla, aby to lékaři zjistili sami. Ve vlaku dostala velký hlad; ošetřovatelka jí donesla malinovou šťávu, ta ovšem zdravé dívce nestačila. Mezitím se u ní zastavil lékař: » Jak se daří? « » Docela dobře « odvětila mladá žena. Při vizitě zjistili lékaři, že otekliny zmizely, mokvající hlíza se beze stopy zacelila, horečka byla ta tam. Požádali ji, aby vstala. Magdalena bez obtíží prošla oddělením – tedy i ochablé svalstvo se zázrakem upevnilo.

Celý vlak zachvátilo vzrušení.

Magdalena se uzdravila okamžitě, úplně a trvale. Ani ne za měsíc přibrala 22 kg. A začala normálně pracovat. Založila laické sdružení Rodinu Panny Marie, získala mnoho spolupracovníků

a snažila se s nimi pomáhat lidem na cestě k Bohu – jako jí pomohla Matka Boží ke zdraví.

ALE K UZNÁNÍ ZÁZRAKU JE KAMENITÁ A ZDLOUHAVÁ CESTA.

Dvanáct let trvalo, než milánský arcibiskup Montini – pozdější Pavel VI. – prohlásil uzdravení za zázračné. Každé zázračné uzdravení v Lourdech se totiž předkládá nejdříve místní lékařské kanceláři; je-li opravdu z hlediska vědy nevysvětlitelné, putuje k Mezinárodnímu lékařskému výboru v Paříži. Usoudí-li i tato instituce, že vědecky se nedá uzdravení vysvětlit, pošle lourdský biskup všechny materiál tomu biskupovi, do jehož oblasti uzdravená osoba patří. Tam jej přezkoumá po náboženské stránce komise teologů.

OD PRVNÍHO ZJEVENÍ

Panny Marie malé Bernardetě v Lourdech r. 1858 do roku 1960, tj. za více než sto let bylo vědou a Církví uznáno za skutečné zázraky jen 57 případů. Uzdraveno bylo mnohem víc osob, ale někteří neměli všechny lékařské doklady, nebo nebylo uzdravení úplné, či se jednalo o autosugesci, nebo se osoba uzdravovala pozvolna, někdy nebyla dokázána souvislost uzdravení s poutí do Lourd a jiné menší či větší nedostatky.

Mnohem větší a vzácnější než uzdravení těla je náhlé uzdravení duše – ZÁZRAK MILOSTI. Člověk má totiž svobodnou vůli, kterou i Bůh respektuje. Pomáhá mu v bludišti, do kterého se člověk zaplétá svými slabostmi a nevědomostí, na správnou cestu, k místu, kde mu chce dát SÁM SEBE. Nikdy ho však nenutí. Lidské tělo se nevzpírá hojivé ruce Boží – lidský duch, bohužel, ano, ačkoliv tělo je smrtelné a duše půjde po smrti tím směrem, který si podle – nebo proti – Božím signálům vybrala. Konec tohoto směru nazývá víra nebe nebo peklo. Čas přestane existovat ... Očistec je jen bolestná, prodloužená cesta k nebi – k BOHU, našemu DOMOVU.

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8004 Zürich